

[Indenrigs- og boligministeren.]

det påkrævet at fremsætte de særlige forslag, som jeg kommer med i dag, er det udfra særlige betragtninger, der indeholdes i bemærkningerne til lovforslaget, og som jeg her, hvor jeg gerne vil have lov at gøre en slags status, i korthed skal gøre rede for.

Indledningsvis foreslås opført et sindssygehospital i Glostrup i tilknytning til det her projekterede centralsygehus, og det anslås skønsmæssigt, at de hertil medgående omkostninger vil andrage ca. 21 mill. kr.; i nævnte beløb er ikke blot indbefattet bygge- og monteringsudgifter, men også udgifterne til de fornødne arealerhvervelser, hvilke sidstnævnte udgifter ikke på det nu foreliggende grundlag lader sig helt overse.

Baggrunden for dette såvel som for de øvrige forslag er kommissionens opfattelse af pladsmanglen som sindssygeværns centrale problem. Denne pladsmangel gør sig, omend med forskellig styrke, gældende overalt på statens sindssygehospitaler. I de kommende år vil den øges, ikke blot på grund af befolkningens vækst, men også fordi aldersfordelingen forskydes i retning af et voksende antal ældre mennesker med disposition for de forskellige alderssygdomme, herunder også de senile sindslidelser. Ikke blot afskærer pladsmanglen de bestående hospitaler fra at gennemføre en rationel behandling, men pladsmanglens afhjælpning er overalt den nødvendige forudsætning for den hårdt tiltrængte modernisering af hospitalerne; dels er der afdelinger, der nødvendigvis må nedlægges som led i moderniseringen, dels vil det på de resterende afdelinger være nødvendigt at mindske antallet af senge, der nu fylder sygestuerne til bristepunktet.

I Københavns amt gør der sig imidlertid særlige forhold gældende, der bevirker, at pladsmanglen her må føles som i særlig grad akut, og som navnlig også må bevirke, at situationen i løbet af få år vil blive aldeles uholdbar i pladsmæssig henseende. Jeg tænker herved på den stadige udflytning fra København — i hospitalsmæssig henseende betjent af det kommunale Skt. Hans hospital — til oplandskommunerne, hvor hospitaliseringen skal varetages af statens sindssygeværn; denne udflytning gør, at statens opgaver i denne egn er vokset. Herved belastes i særlig grad sindssygehospitalet i Nykøbing S., men også i

nogen grad hospitalet i Vordingborg; om begge disse hospitaler gælder iøvrigt, at de er beliggende i en sådan afstand fra de pågældende kommuner, at den for helbredelsen så betydningsfulde kontakt mellem patienterne og deres pårørende kun såre vanskeligt lader sig etablere.

Spørgsmålet om oprettelsen af et sindssygehospital i Københavns amt står derfor i forgrunden, og når man så netop samtidig fra amtsrådets side har stillet forslag om placering af et sindssygehospital i Glostrup i tilknytning til det her projekterede centralsygehus, vil det uden videre være indlysende, at der her foreligger en mulighed, der bør udnyttes. Dette er også forklaringen på, at lovforslag fremsættes på et tidspunkt, da en samlet planlægning endnu ikke er tilendebragt, idet hospitalsplanerne i Glostrup er nået til et punkt, hvor det af hensyn til de tekniske anlægs dimensionering og til planernes endelige udformning iøvrigt er nødvendigt at få klarhed over, om sindssygeværnet vil være med.

For centralsygehuset vil det utvivlsomt være en fordel, at psykiatrisk bistand er forhånden, idet man i stigende omfang erkender, at der på almindelige hospitalsafdelinger er tilfælde til behandling, hvori psykiske momenter spiller ind. Lige så givet er det imidlertid, at der for et sindssygehospital kan være væsentlige fordele forbundet med en sådan placering. Når de tekniske anlæg i et vist omfang kan være fælles, må dette i økonomisk henseende være en fordelagtig ordning, og der vil på et moderne centralsygehus være undersøgelser- og behandlingsmuligheder, hvoraf sindssygehospitalet kan drage nytte. Blandt ordningens øvrige fordele kan også nævnes betydningen af, at det på denne håndgribelige måde manifesteres, at der ikke længere er nogen kløft mellem sindssygehospitalerne og det øvrige hospitalsvæsen. I den anledning vil jeg gerne understrege, at hverken kommissionen eller jeg har taget endelig stilling til, om de her anførte synspunkter er af generel gyldighed; men at løsningen i det foreliggende tilfælde er rigtig, turde være utvivlsomt. Jeg har derfor fundet, at dette forslag burde søges fremmet, medens tid er.

Om hospitalets størrelse kan oplyses, at det formentlig vil blive på mellem 350 og 400 pladser. Et større patienttal mener man i vore dage ikke at en enkelt overlæge kan